

„Ta odpadla teda rychle.“

To Sylvu probudilo.

Mělo to ten posměvačný podtón, kdy si jeden může být jist rizikem, které hrozí, když zůstane spát v obklopení znuděných teenagerů. Navíc měla pocit, že sama takové vtípky už pár lidem provedla.

Otevřela oči, nad ní se skláněl obličej další dívky. Mžourala, dívku před sebou nepoznávala. Chtěla se zvednout do sedu, ale ruka jí podklouzla po něčem lepkavém.

Dívčin výraz se z pobaveného změnil ve starostlivý a s určitou naléhavostí v hlase se zeptala: „Cítíš se v pořádku? Vypadáš bíle jak stěna.“

Nebyla v pořádku. Nedokázala se zaměřit na nic jiného, než dívku před sebou. Panikařila. Kde je? K tomu ten tlak v hlavě. Dá ještě jeden pokus tomu sedu. Druhou rukou nahmatala něco, co mohla být opěrka. Bolestivým pohybem se vytáhla do sedu. Cítila každý sval od lopatky až ke konečkům prstů. Udělala si něco?

„Jsi v pořádku?“ dívčin hlas už vyskočil o oktávu výše. „Zaječela jsi!“ To byla vlastně pravda. Proč to Sylva neslyšela? Když k ní dívka znovu promluvila, slyšela ji nějak zastřeně. „Na moment jsi snad přehlušila i kapelu.“ Hudba. V místnosti hrála hudba. Poprvé se zaměřila na vzdálenost delší, než pár centimetrů od svého obličje. Nejasné pozadí se změnilo v rozmazané fleky barev. Zkusila zaostřit ještě jednou. Na moment zachytila lidskou postavu. I když nehotovou, neopracovanou. Hýbala se v rytmu hudby po parketu. Její mysl s ní stále hrála hry.

Podívala se vedle sebe, dívka s ní ale už nebyla. Seděla sama, na čalouněné pohovce pod oknem. Chtěla zjistit, po čem jí to uklouzla ta ruka. Pohovka byla na místě, kde se původně opřela, rozmazaná. Zabořila jí hlava. Zamrkala a přemýšlela, co že to chtěla udělat. Chtěla zjistit, po čem jí to uklouzla ta ruka. Pohovka měla na sobě louži bublinek. Sama měla kousek od ruky skleničku. Musela jí rozlít, když usnula.

Něco jí stále znervózňovalo. Už stabilně seděla. Hlava jí co chvíli explodovala bolestí. A před ní tančili tanečníci. Nebyla schopná zachytit jedinou tvář. Tanečníci ani netancovali tak rychle, hudba nebyla tak hlasitá. To si teď už uvědomovala. Mysl se jí projasňovala. A všímala si čím dál tím víc věcí. Obličje tanečníků byli zastřeně. Ale proč? Doznívající vliv toho drinku, který ležel rozlit na pohovce vedle ní? A kam zmizela ta slečna, která jí probudila? Neviděla jí odběhnout, snad se ani neomluvila. Proč by se jí měla omlouvat? Nebyla to její chyba, že Sylva takto odpadla. Vlastně jí tam mohla nechat být. Ale ty tanečníci - hlavou jí projela bolest, jak po tupém noži.

Neslyšela hlasy, neslyšela snad ani kroky. Nesli se snad po parketu tak lehce? Hudba nebyla tak hlasitá - zase bolest. Čím víc se snažila přemýšlet, tím více jí hlava vzdorovala.

„Promiň, že jsem tě probudila tak brzo, sál ještě nebyl připravený.“ To zase promluvila ta dívka, byla zase u ní.

Sylva ze sebe konečně vydala hlásku, „Co tím myslíš?“

Proč by se omlouvala za sál? Co tím myslela? Ale dívka se jen usmála, tleskla a Sylva uslyšela nové zvuky. Kroky bot dopadajících na parket. Letmý smích dam, jímž jejich partneři právě něco suškali.

Sylva se nechápavě podívala po slečně, ale ta už u ní zase nebyla. Začínala cítit nejistotu. Se světem kolem ní nebylo něco v pořádku. Postavila se na nohy, odhodlaná zjistit, co se děje.

Toto už nebyla schopná vysvětlit jenom silnějším obsahem drinku, toto nebylo přirozené.

Míhala se mezi tanečníky, jejichž tváře neviděla ani z této blízkosti. Byli to vůbec lidé? Pletli se jí pod nohy. Čím více se blížila k něčemu, co vypadalo jako východ, tím více se tanečníci pletli do její cesty.

Nervozitu nahradil strach. Co se to dělo? Kde to je? Když už viděla velké zdobené dveře jasně před sebou, ucítila ruku na jejím rameni. Neviděná ruka s ní trhla dozadu. Pozadu padala k zemi. Chytla jí další ruka. Veškeré myšlenky nahradil strach. Další ruka. A další. Byla v zajetí.

TANCUJ S NÁMI.

Nebyl to hlas. Byl to příkaz. Příkaz, který přišel odnikud. Ruce jí pomohly postavit se na nohy. Kolem ní byl kruh tanečníků bez tváře.

TANCUJ S NÁMI.

Toto nebylo přirozené. Toto nebylo správně.

TANCUJ S NÁMI.

Dívka se objevila po jejím levém boku. „Přeci nás teď neopustíš? Toto celé jsme přichystali pro tebe.“

Sylva se teď soustředila na ní. Ruce jí stále podpírali. Nechtěli jí pustit, snad aby se jí nepodlomila kolena, snad aby nevzala nohy na ramena.

„Co tím myslíš?“ Sylva už panikařila, nechtěla tu být, nemohla tu být.

Dívka se na ní usmála od ucha k uchu. Nebyl to vrhelý úsměv. Byl to úsměv hladový. Dveře se rozevřely dokořán. Za nimi se rozprostíral větší pokoj. Pokoj pro obra. Byl to Sylvy pokoj. Její pokojíček. Toto byla její hrací skříňka. Vydešeně se zase podívala na dívku vedle ní.

Ta už se neusmívala. Zklamaně pronesla, „Nechceš si s námi hrát?“

Sylvě se začaly zavírat oči. Padala k zemi. Cítila pevný stisk rukou.

„Ta odpadla teda rychle.“

To Sylvu probudilo.